

Kdyby se vrátil čas

Hana Zagorová

Kdyby se vrátil čas,
já bych věděla co s ním třeba hned,
v sukýnkách svých dívčích let a dětských snů,
šla bych bosá za štěstím.

Kdyby se vrátil sem
den mých prvních střevíčků s podpatkem,
první kluk, co u dveří mě líbával,
stejný sen by se mi zdál, já to vím.

Stejně tak jako dřív šla bych běloučským vláním,
krásně zmatená vším, co čeká mě dál.
A svět by mě hřál a nestačil přáním,
jedním slůvkem sníh by tál.

První vláha, první klásky,
první dráha, první lásky,
první vrátka na řetízky,
obrys tváře věčně blízký,
žár, který střídá mráz,
ach já, kdyby se vrátil čas...

Kdyby se vrátil čas...
Ba ne, já bych neměnila klíč. Taky nač?
Vždyť je krásný první smích i první pláč,
první sen je báječný už tím, že byl.

Je to barevný cíl, který ve tmě ti září,
i když vítr a sníh stopy střevíčků tvých dávno svál
a čím jsi dál a výš,
chceš být prvním láskám blíž,
i když nikdy čas nevrátíš.

Je to něžné jako vánek,
je to moudré jako spánek.
Je to léto, první klásky,
první chvíle, první lásky.
Jde tam víla bosá v trávě,
zní tam píseň, která právě

po létech zpívá v nás,
ach já, kdyby se vrátil čas...